

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o wysokość emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa 137/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie adwokatowi T.R. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie oddalił apelację K.S. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 30 grudnia 2013 r., którym oddalono odwołanie ubezpieczonego od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 18 kwietnia 2013 r., którymi odmówiono ubezpieczonemu doliczenia do emerytury składek zaewidencjonowanych na koncie oraz przeliczenia podstawy wymiaru emerytury. W

wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że brak było podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia żądania ubezpieczonego doliczenia składek zaewidencjonowanych na jego koncie po dniu ustalenia prawa do emerytury na podstawie art. 108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), gdyż możliwość taka przewidziana jest wyłącznie wobec świadczeniobiorców, którym emeryturę przyznano na podstawie art. 24 powołanej ustawy, podczas gdy ubezpieczony pobiera emeryturę przyznaną na mocy przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz.U. Nr 4, poz. 27). W odniesieniu do odmowy przeliczenia podstawy wymiaru emerytury Sądy obydwu instancji przyjęły natomiast brak podstaw do takiego przeliczenia, gdyż ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów mających wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony, zaskarżając wyrok w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie, ewentualnie o uchylenie w całości wyroków sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) przez jego niezastosowanie co stanowi naruszenie art. 32 Konstytucji RP oraz art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niezastosowanie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością z uwagi na fakt, że Sąd drugiej instancji rażąco naruszył art. 108 ust. 1 i art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez ich niezastosowanie uznając, iż wobec K. S. nie jest możliwe doliczenie składek zewidencjonowanych na jego koncie, jako ubezpieczonego w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po dniu ustalenia prawa do emerytury oraz że brak było nowych dowodów ani nie

ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na wysokość emerytury skarżącego. W ocenie skarżącego oczywistość skargi wynika z widocznej sprzeczności pomiędzy treścią rozstrzygnięcia a naruszonymi przepisami prawa materialnego, których wadliwie nie zastosowano w przedmiotowym rozstrzygnięciu. Przedmiotowe naruszenie doprowadziło do ustalenia i otrzymywania przez skarżącego emerytury znacznie niższej niż powinna mu przysługiwać.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzemieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie doszło do naruszeń przepisów spełniających powyższe kryteria, gdyż lektura powołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie pozwala stwierdzić ich oczywistego naruszenia widocznego *prima facie*. Należy ponadto pamiętać, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi jeszcze wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/13, LEX nr 1463900).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).